അനന്തത

അനന്തത

ബ്ലാക്ക് & വൈറ്റ് ഡിജിറ്റൽ മാഗസിൻ

2022-2025 ബാച്ച്

ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ്

ഗവ.വി.എച്ച്.എസ്.എസ്,വീരണകാവ്

2022-2025 ബാച്ചിൽ ആകെ 32 അംഗങ്ങളാണ് ഉള്ളത്.പ്രിലിമിനറി പരീക്ഷ എഴുതിയ എല്ലാവർക്കും വിജയിക്കാനുള്ള മാർക്ക് ലഭിച്ചുവെങ്കിലും ഉപകരണലഭ്യത കണക്കാക്കിയുള്ള റാങ്ക് ലിസ്റ്റിൽആദ്യം വന്ന 32 പേർക്കാണ് അംഗത്വം ലഭിച്ചത്.ഇതിൽ നിന്നും യാസിൻ ഹാജ ടി സി വാങ്ങി അൺ എയ്ഡഡിൽപോയ ഒഴിവിൽകൈറ്റിൽഅപേക്ഷ നൽകി റാങ്ക് ലിസ്റ്റിൽഅടുത്ത അംഗമായ ദേവിക എം ന് ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സിൽ അംഗത്വം നൽകി. മിസ്ട്രസുമാരായി ലിസി ടീച്ചറും സിമി ടീച്ചറും ആണ് ആദ്യം പ്രവർത്തിച്ചത്.പിന്നീട് സിമി ടീച്ചറിനു പകരം നിമടീച്ചറെത്തി.വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നുള്ള ലീഡർ രഞ്ചുവും ഡെപ്യൂട്ടി ലീഡർ കീർത്തന എസ് കൃഷ്ണയുമാണ്.ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് സന്ധ്യടീച്ചറും പിടിഎയും ശക്തമായ പിന്തുണ നൽകുന്നു.ബുധനാഴ്ച വൈകുന്നേരം മൂന്നര മുതൽ നാലര വരെയാണ് ക്ലാസുകൾ.കൈറ്റ് മിസ്ട്രസുമാർ എടുക്കുന്ന ക്ലാസുകൾക്കു പുറമെ വിക്ടേഴ്സ് ചാനലിലെ ക്ലാസുകൾ കുട്ടികൾ ലാബിൽവന്ന് കാണുകയും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ മനസിലാക്കി പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.ഗ്രൂപ്പായി പരസ്പരം പഠിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു.

വൈ ഐ പി പോർട്ടലിൽരജിസ്റ്റർചെയ്യാനും വോയ്സ് ഓഫ് സ്റ്റേക്ക് ഹോൾഡർ വീഡിയോ കണ്ട ശേഷം ക്വിസിൽപങ്കെടുക്കാനും തുടർന്ന് ഗ്രൂപ്പ് രൂപീകരിക്കാനും കുട്ടികൾക്ക് കമ്പ്യൂട്ടർലാബിൽവച്ച് പരിശീലനം നൽകി.പ്രൊജക്ടറിന്റെ സഹായത്തോടെ നടന്ന പരിശീലനത്തിൽപങ്കെടുത്ത ലിറ്റിൽകൈറ്റ്സ് പിന്നീട് മറ്റു കുട്ടികൾക്ക് വ്യക്തിപരമായ സഹായം നൽകി.

എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും പൂർത്തീകരിച്ച കുട്ടികൾക്ക് വീണ്ടും ലാബിൽവച്ച് ഐഡിയ സമർപ്പണത്തിന്റെ പരിശീലനം നൽകി.ഏകദേശം പത്തോളം ടീമുകളാണ് ഹൈസ്കൂളിൽനിന്നും വി.എച്ച്.എസ്.ഇ ൽനിന്നും പങ്കെടുത്തത്.

തുടർന്ന് അമ്പത് കുട്ടികൾ രജിസ്ട്രേഷൻ പൂർത്തിയാക്കുകയും 23 ടീമുകൾ ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ് യൂണിറ്റിന്റെ സഹായത്തോടെ ഐഡിയ സമർപ്പണം പൂർത്തിയാക്കി.കാട്ടാക്കട ബി ആർസി തലത്തിൽഏറ്റവും കൂടുതൽകുട്ടികൾ രജിസ്ട്രേഷൻ ചെയ്തതും കൂടുതൽഐഡിയ സമർപ്പണം ചെയ്തതും നമ്മുടെ സ്കൂളാണെന്നത് അഭിമാനാർഹമാണ്.അഞ്ച് ടീമുകളിലെ 12 പേർക്ക് കാട്ടാക്കട ബി ആർസിയിൽനിന്നും തുടർക്യാമ്പിനായി സെലക്ഷൻ ലഭിച്ചതിൽരഞ്ചു എൽ,ബിൻസി ബി വി,വിജിത വി,അഭിനവ്,അഭിഷേക്,ഗൗരി എസ് സജി,ശിവാനി ആർ,പഞ്ചമി തുടങ്ങി എട്ടുപേർലിറ്റിൽകൈറ്റ്സ് അംഗങ്ങളാണെന്നത് സന്തോഷകരമാണ്.അവർക്കുള്ള ദ്വിദിന റസിഡൻഷ്യൽക്യാമ്പ് നെയ്യാർഡാം രാജീവ് ഗാന്ധി കൺവെൻഷൻ സെന്ററിൽവച്ച് 2023 ഫെബ്രുവരി 11,12 തീയതികളിൽനടന്നു.രസകരവും വിജ്ഞാനപ്രദവും ആയിരുന്നു പ്രസ്തുത ക്യാമ്പ്

ഹെഡ്മിസ്ട്രസ് സന്ധ്യ ടീച്ചറിന്റെ സന്ദേശം

കുട്ടികൾ സ്വന്തമായി തയ്യാറാക്കിയ ഈ ഒരു ഡിജിറ്റൽ മാഗസിൻ അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ്.സ്ക്രൈബസിൽ തയ്യാറാക്കിയ ഈ മാഗസിൻ ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ് കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ തിരക്കേറിയ പഠനത്തിനിടയിലെ ഒരു അർപ്പണബോധത്തോടെയുള്ള ഒരുക്കത്തിന്റെ ഫലമാണ്. എല്ലാവിധ ആശംസകളും നേരുന്നു

കുട്ടികളുടെ ഒരു ചെറിയ മാഗസിൻ........
കളർ ഫുളല്ല....
ബ്ലാക്ക് & വൈറ്റ് ആണ്.....
ജീവിതവും അങ്ങനെയല്ലേ......
കുട്ടികൾ തയ്യാറാക്കിയ,അവരുടെ ആശയം മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ച്...
സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ പരിമിതികളിൽ നിന്ന്....
പത്താം ക്ലാസിന്റെ ധൃതികളിൽ നിന്ന്......
കളർ ഫുള്ളാക്കാൻ ബാക്കി പത്രം അവശേഷിപ്പിച്ച്.......
അവതരിപ്പിക്കുന്ന മാഗസിൻ....
ബ്ലാക്ക്&വൈറ്റ്....
എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡില്ല....
ഔപചാരികതയില്ല.....
ലാബിലെ ലാപ്ടോപ്പിൽ വരുന്നമുറയ്ക്ക് ഓരോരുത്തരും ഓരോ പേജ് ചേർത്തുകൊണ്ട്........
എഡിറ്റിംഗില്ല.....
ഭംഗിയാക്കലില്ല......
തനത് ഭാവങ്ങളുമായി.....
യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ....
ബ്ലാക്ക്&വൈറ്റ്......

പ്രകൃതിയുടെ ഗീതം

പാടങ്ങളിൽ പാടുന്ന കാറ്റിന്റെ ശബ്ദം,
പൂക്കളുടെ സ്മിതം, ചാരുതയും,
പൊട്ടി കയറി വരുന്ന കൊടുമുടികൾ,
പകൽ വിശ്രമം, രാത്രിയുടെ തണുപ്പും.

നദി പായുന്നു, മലയുടെ ആലാപം,
കടലിന്റെ തിരമാലയിൽ നൃത്തം;
അകത്തോളം നീളുന്ന പച്ചപ്പിൻ്റെ സാന്നിധ്യം,
ഹൃദയത്തെ സ്നേഹപൂർവ്വം അലങ്കരിക്കുന്നു.

പക്ഷികൾ പാടുന്നു ഉല്ലാസത്തോടെ,
പുതിയ ഒരു ദിനം തുറക്കുന്ന നേരം;
സൂര്യൻ വെളിച്ചം കൊടുക്കുമ്പോൾ,
പ്രകൃതിയുടെ ഗീതം പാടിയിരിക്കുന്നു.

അകലത്ത് പാടുന്ന ഒരു യാദൃച്ഛിക സിംഹം,
ദൃശ്യങ്ങളില്ലാതെ, മഞ്ഞിൽ മറഞ്ഞു പോകുന്നു,
പുതിയ നേരത്തിന്റെയും പുതുമയുടെയും സ്വപ്നം,
പ്രകൃതിയുടെ ആത്മാവായ, നിശ്ചയാതീതമായ പ്രണയം.

കൃത്രിമ ബുദ്ധി (Artificial Intelligence): ഒരു വിശകലനം

ആമുഖം

കൃത്രിമ ബുദ്ധി (AI) എന്ന് പറയുമ്പോൾ, മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്ക് പരിഹാരമാകാൻ സഹായിക്കുന്ന, മെഷീനുകൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളലും സ്വയം പഠനവും നൽകുന്ന ടെക്നോളജിയെയാണ് നമുക്ക് ഓർക്കേണ്ടത്. 1950 കളിൽ അലൻ ട്യൂറിംഗ് തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ആശയങ്ങളിൽ നിന്നാണ് കൃത്രിമ ബുദ്ധിയുടെ ഉത്ഭവം. ഒരു മെഷീൻ, മനുഷ്യനുള്ള ചിന്താഗതിയും തീരുമാനമെടുക്കലും പോലെ സ്വയം പ്രവർത്തിക്കാമെന്നും പഠിക്കാമെന്നും ട്യൂറിംഗ് അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രശ്നങ്ങളിൽ ചർച്ചചെയ്തിരുന്നു. ഇന്ന്, ഇത് സാങ്കേതിക പ്രഗതിയുടെ ശിഖരത്തിൽ എത്തി, പലതും മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലെ അവിഭാജ്യമായ ഭാഗമായി മാറി.

കൃത്രിമ ബുദ്ധിയുടെ നിർവ്വചനം

കൃത്രിമ ബുദ്ധി, അല്ലെങ്കിൽ AI, കമ്പ്യൂട്ടറുകൾക്ക് മനുഷ്യനെപോലുള്ള ചിന്തനം, പഠനം, പരിഹാരമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കൽ എന്നിവ നടത്താൻ കഴിവുണ്ടാക്കുന്ന പ്രക്രിയകളുടെ സമാഹാരമാണ്. ഇത് മെഷീൻ ലേണിംഗ് (Machine Learning), നാച്ചുറൽ ലാംഗ്വേജ് പ്രോസസ്സിംഗ് (Natural Language Processing), കമ്പ്യൂട്ടർ വിഷൻ (Computer Vision) തുടങ്ങിയ മേഖലകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

കൃത്രിമ ബുദ്ധിയുടെ ഉപയോഗങ്ങൾ

ആടിസ്ഥാന മേഖലയിലെ പ്രയോജനങ്ങൾ: കൃത്രിമ ബുദ്ധി, ചികിത്സ, വിദ്യാഭ്യാസം, ബാങ്കിംഗ്, വാഹനങ്ങൾ, നിർമ്മാണം, ഉപഭോക്തൃ സേവനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വ്യവസായങ്ങളിൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. ആരോഗ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ അനുസരിച്ച്, AI ഉപയോഗിച്ച് രോഗനിർണ്ണയം, ചികിത്സ, മെഡിക്കൽ ഡാറ്റാ വിശകലനം എന്നിവയിൽ വലിയ പുരോഗതി ലഭിച്ചു.

സ്വയം ചലിക്കുന്ന വാഹനങ്ങൾ: ഡ്രൈവർലസ്സ് കാർ എന്ന ആശയം ഇന്ന് കൂടുതൽ വിപുലീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. Google, Tesla തുടങ്ങിയ കമ്പനികൾ, AI ഉപയോഗിച്ച് വാഹനം സ്വയം യാത്ര ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിലുള്ള സംവിധാനം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ട്.

ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ (Chatbots): ഉപഭോക്തൃ സേവനങ്ങൾക്ക്, മറ്റും, ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഉയർന്ന നേട്ടം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് ഉപഭോക്താക്കളെ ദ്രുതഗതിയിൽ സഹായിക്കുകയും, 24/7 പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ വലിയ എഫിഷ്യൻസിയും നൽകുന്നു.

ആധുനിക നാഷണൽ സിസ്റ്റങ്ങൾ: AI, സാമ്പത്തികവിഷയങ്ങൾ, പൊതു സുരക്ഷ, സർക്കാർ ഡാറ്റാ വിശകലനം, നാഷണൽ ഡിഫൻസ് തുടങ്ങി പല ഭാഗങ്ങളിലും സജീവമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

പ്രതിരോധങ്ങൾ

എങ്കിലും, കൃത്രിമ ബുദ്ധിക്ക് നിരവധി പ്രതിരോധങ്ങളും ആശങ്കകളും ഉണ്ട്.

ജോലിക്ക് പകരം വരുന്ന ഭയം: AI, പല രംഗങ്ങളിലും മനുഷ്യവലയം പകരം വയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് തൊഴിലവസരങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടാനിടയാക്കുന്നു. ഓട്ടോമേഷൻ ഇടപെടലുകൾ തൊഴിലാളികളെ കൂടുതൽ അനാവശ്യമായി മാറ്റുന്നു, ഒരു വലിയ സാമൂഹിക വെല്ലുവിളി.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സ്വകാര്യതയ്ക്കുമായുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ: AI-നു ലഭ്യമാകുന്ന വലിയ ഡാറ്റകൾ, വ്യക്തിഗത വിവരങ്ങൾ സഞ്ചയിക്കുകയും, സ്വകാര്യത ലംഘനത്തിനുള്ള സാധ്യതകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നീതിമാറ്റങ്ങൾ: AI സിസ്റ്റങ്ങളാൽ എടുക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങൾ ആളുകൾക്ക് നേരിട്ട് ബാധ്യമായിരിക്കും. എന്നാൽ, ഈ സിസ്റ്റങ്ങളിലെ നയങ്ങൾ നിഷ്പ്രയോജനമായിരിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ അവ അനീതികമായതായി മാറും.

വിദഗ്ധതയില്ലായ്മ: AI-യുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാൻ ശേഷിയുള്ള ആളുകളുടെ എണ്ണം കുറവാണ്. ഈ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വൈവിധ്യം കൂടുതൽ മനുഷ്യർക്കും അത്രയ്ക്ക് മനസ്സിലാകാത്തതാണ്.

ഉപസംഹാരം

എന്തായാലും, കൃത്രിമ ബുദ്ധി നമ്മളുടെ ഭാവി നിർവ്വചിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഉത്തേജകശക്തികളിൽ ഒന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ, അതിന്റെ പ്രയോജനങ്ങൾ ശരിയാക്കാനായി, നീതിപരമായ രീതിയിലും പ്രഗതിശീലകമായ രീതിയിലും ഇതിന്റെ പ്രയോഗം നാം കൃത്യമായി നിയന്ത്രണം ചെയ്യണം. അതിനാൽ, കൃത്രിമ ബുദ്ധിയുടെ ഭാവി, അതിന്റെ സമൂഹത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ, സുരക്ഷിതമായ, സമതുലിതമായ വളർച്ചയിലേക്കാണ് നയിക്കപ്പെടേണ്ടത്.

AI നയിക്കുന്ന സാങ്കേതിക വിപ്ലവത്തിന് മാനവികതയുടെ ചുരുളുകൾ സുഖകരമായ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകണമെന്നാണ് യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം.

ജനാധിപത്യത്തോടൊപ്പം ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സും
സ്കൂൾ പാർലമെന്റ് ഇലക്ഷൻ സോഫ്റ്റ്‌വെയർ

സ്കൂൾ പാർലമെന്റ് ഇലക്ഷന് ജനാധിപത്യ ആശയങ്ങൾ കുട്ടികളിലെത്തിക്കാനായി പൗരബോധത്തോടെ ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സും പങ്കാളികളായി. ഡിസംബർ നാലാം തീയതി രാവിലെ ലാബിലെത്തി എല്ലാ ലാപ്ടോപ്പുകളിലും സമ്മതി സോഫ്റ്റ്‌വെയർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്തശേഷം സോഷ്യൽ സയൻസ് ക്ലബ് അംഗങ്ങളോടൊപ്പം ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സും സ്കൂൾ പാർലമെന്റ് ഇലക്ഷൻ നടത്താനായി ക്ലാസുകളിലേയ്ക്ക് പോയി.ക്ലാസ് ടീച്ചേഴ്സിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ് ഇലക്ഷൻ സോഫ്റ്റ്‌വെയർ വോട്ടേഴ്സിന് പരിചയപ്പെടുത്തി.തുടർന്ന് വോട്ടിംഗ് ആരംഭിച്ചു.ബീപ്പ് ശബ്ദം ഉച്ചത്തിൽ കേൾക്കാനായി സ്പീക്കർ ക്രമീകരിച്ചു.തുടർന്ന് ഇലക്ഷൻ റിസൾട്ട് സേവ് ചെയ്യാനും ലിറ്റിൽ കൈറ്റ്സ് സഹായിച്ചു.

The Silent Promise

Once upon a time, in a small village nestled between rolling hills, there lived a boy named Aarav. He was just eight years old when his life changed forever. Aarav had always been a curious child, his wide eyes soaking in every detail of the world around him. His mother, Meera, was his guiding star. She was gentle, kind, and always knew how to make everything feel right, even when things seemed wrong. Aarav's days were filled with her warm smile, her soft lullabies, and her comforting presence.

But then, one cold winter morning, everything changed.

Meera fell ill. At first, Aarav didn’t understand. He thought it was just a small cold, something that would pass in a few days. But the days turned into weeks, and his mother’s health only worsened. She became weak, her once vibrant face pale and her laughter barely a whisper. Aarav would sit by her side, holding her hand, trying to be brave, but the fear in his heart grew

with each passing day.

One night, as Aarav lay beside his mother in her bed, he whispered, “Don’t leave me, Amma. I need you. I’m scared.” His voice trembled, but Meera, with all the love she could muster, gently caressed his hair and said, “I will always be with you, Aarav. Even when you can’t see me, I will be there, in your heart. Promise me, you will never forget that.”

The next morning, Meera slipped away quietly in her sleep, leaving Aarav alone in the world.

Aarav didn’t understand. How could she leave him? How could she promise to stay and then disappear? The house, once filled with her warmth, felt empty. His father, a quiet man who worked in

the fields, tried to comfort him, but words never seemed enough.

Days turned into weeks, and weeks into months. Aarav would walk through the village, his heart heavy, his eyes searching for something—anything—that might bring his mother back. The once-beautiful garden that Meera had nurtured now looked wild and untamed, much like the emptiness Aarav felt inside.

One day, as Aarav was wandering near the edge of the forest, he found an old, weathered tree that he had never noticed before. Its roots twisted and turned into the earth like veins, and its branches reached up to the sky, as if they were trying to touch something far beyond. It was there that Aarav heard a soft voice.

“Aarav,” the voice called. “Do you remember me?”

Aarav looked around, startled. There was no one in sight, yet the voice seemed to come from within the very tree. He stepped closer, his heart racing.

“I am the memory of your mother,” the voice continued, soft and warm. “I live in the earth, in the wind, in the rain. Every leaf that falls, every bird that sings—these are my whispers to you. I am with you, my son, in ways you cannot yet understand.”

Tears filled Aarav’s eyes as he knelt beside the tree. “But I miss you, Amma. I need you.”

“I know,” the voice said gently. “But you are never alone. When you feel lost, listen to the wind. When you feel sad, look up at the stars. You will

always find me there, in the world that I loved, in the beauty I created."

For the first time since her passing, Aarav felt a sense of peace. His mother hadn't really gone away; she had just transformed, becoming part of everything around him—the earth, the sky, the trees.

Years passed, and Aarav grew into a young man. He learned to carry his mother's memory with him, not as a burden of loss, but as a source of strength. Every time he faced a difficult decision, he would remember her words. When he felt overwhelmed by life, he would visit the old tree, which had become a sacred place for him. The tree stood tall, its roots deep in the earth, a symbol of the love his mother had left behind.

One day, as Aarav walked through the village, now a man of twenty, he saw a young boy crying beside a tree. The boy's mother had just passed away, and the pain in his eyes mirrored Aarav's own from years before. Without thinking, Aarav knelt beside him and whispered, "I know it's hard. But you are not alone. Your mother will always be with you, in the wind, in the stars, in the earth."

The boy looked up, his tears still fresh, but something in Aarav's voice gave him hope. He didn't understand fully yet, but he felt comforted. Aarav smiled softly, remembering his own mother and the promise she had made.

And just like that, the cycle continued. The love of a mother never truly leaves; it simply transforms and finds new ways to reach those who need it most.

Aarav had learned to live with loss, not as something to fear, but as something that would always remain—a silent promise, whispered in the wind.

The Endless Cosmos

The universe, a boundless sea,
Of stars and moons, of you and me,
A canvas vast, with strokes of light,
Where day turns dusk, and dark meets bright.

Galaxies swirl in cosmic dance,
Nebulas in their radiant trance,
Planets orbit, silent, true,
In orbits old and paths anew.

The sun, a burning golden heart,
Whispers secrets from the start,
Of time and space, of life and death,
A symphony with every breath.

Black holes linger, shadows deep,
Where light may fade, but not to sleep,
Wormholes twist through fabric torn,
A mystery yet to be reborn.

The stars that glitter in the night,
Each one a world, a distant light,
Remind us of how small we stand,
In the vastness, hand in hand.

And still, the universe expands,
Beyond our reach, beyond our lands,
Its secrets hidden, yet we seek,
In awe, its power, vast and meek.

For though we stand upon the earth,
A speck of dust, a fleeting birth,
The universe is ours to dream,
A boundless, endless, timeless gleam.

വയോജനനിയമബോധവത്ക്കരണം2024
വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം2024

2024 സെപ്റ്റംബർ മാസം 24 ന് സ്കൂളിലെ ഐ ടി ലാബിൽ വച്ച് ഈ ബാച്ചിലെ കുട്ടികളുടെ സാമൂഹ്യപ്രതിബദ്ധതാപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഇന്ന് അവഗണിക്കപ്പെടുന്ന പ്രായമായവരുടെ കാര്യങ്ങൾ വിഷമം ജനിപ്പിക്കുന്നതായതിനാൽ അവരുടെ സംരക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ബോധവത്ക്കരണത്തിനായി കുട്ടികൾക്ക് നിയമാവബോധം നൽകാനായി അഡ്വ.വീരണകാവ് ശിവകുമാറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ക്ലാസ് സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.പ്രസ്തുത ക്ലാസിൽ വയോജനങ്ങളാരാണെന്നും അവർക്ക് നിയമം നൽകുന്ന പരിരക്ഷകളെന്താണെന്നുമുള്ള ബോധവത്ക്കരണം നൽകി.കുട്ടികൾ നോട്ട് കുറിച്ചെടുത്തു.തുടർന്ന് ഈ ക്ലാസിലെ വിവരങ്ങളും പത്രവാർത്തകളും ഉൾപ്പെടുത്തി കുട്ടികൾ പ്രായമായവർക്കുള്ള ബോധവത്ക്കരണത്തിനുള്ള പ്രസെന്റേഷൻ തയ്യാറാക്കി.

വിദ്യാലയചരിത്രം

ഉറവ വറ്റാത്ത ജലസ്രോതസായ വലിയകുലതിൻറെ തീരത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് കാരണംപെരുങ്കുളംഎൽ.പി.എസ്സ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു.പിന്നീട് കുളത്തിലെ വെള്ളം വറ്റിയപ്പോൾ പട്ടകുളം എന്നായി സ്ഥലനാമം.ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അഞ്ച് കിലോമീറ്റർ ചുറ്റളവിലെ എക വിദ്യാലയമായിരുന്ന ഇത്.ആദ്യം ഓലഷെഡായിരുന്നു.ഇന്നത്തെ നേഴ്സറികെട്ടിടത്തിന്റെ ഭാഗത്താണ് അന്ന് സ്കൂൾ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. 1951 ൽ അപ്പർ പ്രൈമറി സ്കൂളായി ഉയർത്തി. തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്ക് ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ പോകേണ്ടസ്ഥിതി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മുൻ പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ സുകുമാരൻ നായരുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ ഗ്രാമവാസികൾ അപ്ഗ്രേഡിംഗ് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചു.പ്രസ്തുത കമ്മിറ്റിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പഞ്ചായത്തിൽ നിന്നും ഗ്രാമവാസികളിൽ നിന്നും ധനസമാഹരണം നടത്തി. സ്വരൂപിച്ച തുകകൊണ്ട് കാർത്തിക പറമ്പിൽ വീട്ടിൽ ശ്രീ.സോമൻ നായരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഒരു ഏക്കർ ഭൂമി വാങ്ങുകയും അതിൽ ഒരു കെട്ടിടം പണികഴിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.1980-81 കാലഘട്ടത്തിൽ ഹൈസ്കൂൾ വിഭാഗം പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചതോടെ ഗവ :ഹൈസ്കൂൾ വീരണകാവ് എന്നായി പേര് മാറി. മാത്രവുമല്ല സ്കൂൾ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന പെരുംകുളം വില്ലേജ് പെരുംകുളം വീരണകാവ് എന്നീ രണ്ടു വില്ലേജുകളായി തിരിച്ചു ഏക്കർകണക്കിന് വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന അയ്യപ്പൻകാവിൽ നിന്നാണ് വീരണകാവ് എന്ന പേര് ലഭിച്ചത്. 1990-ലാണ് സ്കൂളിൽ വി.എച്ച് എസ്സ് ഇ വിഭാഗം പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചത് സ്കൂളിലെ ഗ്രാമീണ സാഹചര്യങ്ങൽക്കനുസൃതമായി രണ്ട് അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ കോഴ്സുകൾ ആണ് ആദ്യം നിലവിൽ വന്നത്.2002-03 വർഷം വി എച്ച് എസ് ഇ വിഭാഗത്തിൽ രണ്ടും മൂന്നും റാങ്കുകൾ നമ്മുടെ സ്കൂളിലെ ചന്ദ്രവീണ,ഗീതു ചന്ദ്ര എന്നീ വിദ്യാർത്ഥിനികൾ കരസ്ഥമാക്കി. ഒരു മലയോര മേഖലയാണ് ഈ ഗ്രാമം.. നാഗരികതയുടെ ഒരു കപടതയും ഇല്ലാത്ത ഒരു പിടി മനുഷ്യരും മനോഹരമായ പ്രകൃതിയും കൊണ്ടനുഗ്രഹീതമായ ഈ സ്ഥലം തിരുവനന്തപുരത്തെ കാട്ടാക്കട പഞ്ചായത്തിൽ നിന്നും അഞ്ച് കിലോമീറ്ററിനുള്ളിൽ നെയ്യാർഡാമിലേക്ക് പോകുന്ന റോഡിനിരുവശത്തുമായി വ്യാപിച്ച കിടക്കുന്നു.സംസ്കാരത്തിന്റെ മായാത്ത മുഖമുദ്ര ഈ ഗ്രാമത്തിലെ അയ്യപ്പക്ഷേത്രത്തിനടുത്ത് കാവായി പരിലസിക്കുന്നു. ഹരിതാഭമായ ഗ്രാമം വീരണകാവ് ഇവിടെ തലമുറയുടെ ആവിഷ്കാരത്തിനും ഉദയത്തിനും നാന്ദി കുറിക്കാൻ ഗ്രാമത്തിന്റെ ഹൃദയസ്പന്ദനം പോലെ നാടിന്റെ ഹൃത്തില് ഒരു സരസ്വതിക്ഷേത്രമാണ് ഗവ.വി.എച്ച്.എസ്.എസ് വീരണകാവ്പ്രകൃതിരമണീയമായ പ്രത്യേകതകൾ കൊണ്ട് അനുഗ്രഹീതമായ ഗ്രാമമാണ് വീരണകാവ് ജലസമ്പത്തും,പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും കൊണ്ട് അനുഗ്രഹീതമാണ് ഈനാട്. .സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്നും 28 മീറ്റർ ഉയരത്തിലാണ് ഈ പ്രദേശം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.2011 ലെ സെൻസസ് അനുസരിച്ച് ഈ വില്ലേജിന്റെ കോട് 62802 ആണ്. ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ മൊത്തം വിസ്തീർണ്ണം 1819 ഹെക്ടർ ആണ്. 2011 ലെ സെൻസസ് അനുസരിച്ച് മൊത്തം ജനസംഖ്യ26384ആണ്. പുരുഷൻമാരുടെ എണ്ണം 12867 ഉം 13517 ഉംആണ്. മൊത്തം 6930 വീടുകളാണ് ഈ ഗ്രാമത്തിലുള്ളത് 0-6 വയസ്സുവരെയുള്ള കുട്ടികളുടെ എണ്ണം 2378 ആണ്.ഇത് മൊത്തം ജനസംഖ്യയുടെ9.01 മാത്രമാണ്. മൊത്തം സ്ത്രീ പുരുഷാനുപാതം 1051ആണ്. അതായത് കേരളത്തിന്റെ സ്ത്രീപുരുഷാനുപാതമായ 1084 നെക്കാൾ കുറവാണിത്. ഇവിടുത്തെ ശിശുസ്ത്രീപുരുഷാനുപാതം 949 ആണ്. ഗ്രാത്തിന്റെ മൊത്തം സാക്ഷരത93.14% ആണ്. അതിൽ പുരുഷൻമാരുടെ സാക്ഷരത 95.19 ഉം സ്ത്രീ സാക്ഷരത 91.21 ഉം ആണ്. മൊത്തം ജനസംഖ്യയിൽ 3038 പട്ടികജാതിക്കരും 115പട്ടികവർഗ്ഗക്കാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. 10816 പേർ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ7956 പേർ മാത്രമാണ് മുഴുവൻ സമയതൊഴിൽ ഉള്ളവർ 2860 പേർ സീമാന്ത തൊഴിലാളികൾ ആണ് 44055 Tile building.JPG

അനന്തപുരിയുടെ ദക്ഷിണകോണിൽ അഗസ്ത്യാർ മലയുടെ താഴ്വരയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന വീരണകാവ്എന്ന ഗ്രാമം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി മൂന്ന് മലയോര ഗ്രാമങ്ങളുടെ സംഗമ സ്ഥാനമാണ്. ഈ ഗ്രാമങ്ങളുടെ സംസ്കാര സ്രോതസ്സായി നിലകൊള്ളുന്ന ഈ സ്കൂളിന്ന് നൂറ്റാണ്ടിലേറെ പഴക്കമുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് കാഞ്ഞിരത്തിൻറെ ചുവട്ടിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കുടിപ്പള്ളിക്കൂടം കാഞ്ഞിരമൂട് കുടിപ്പള്ളിക്കൂടം എന്നറിയപ്പെട്ടു.19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൻറെ അവസാനത്തിൽ കാഞ്ഞിരമൂട് കുടിപ്പള്ളിക്കൂടം ലോവർ പ്രൈമറി സ്കൂളായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു.

രണ്ട് ഏക്കർ ഭൂമിയിലാണ് വിദ്യാലയം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഹൈസ്കൂളിന്3കെട്ടിടങ്ങളിലായി 15ക്ലാസ് മുറികളും ഹയർ സെക്കണ്ടറിക്ക് 3 കെട്ടിടത്തിലായി 6 ക്ലാസ് മുറികളുമുണ്ട്. അതിവിശാലമായ ഒരു കളിസ്ഥലം വിദ്യാലയത്തിനുണ്ട്.ഹൈസ്കൂളിനും ഹയർസെക്കണ്ടറിക്കും വെവ്വേറെ കമ്പ്യൂട്ടർ ലാബുകളുണ്ട്. രണ്ട് ലാബുകളിലുമായി ഏകദേശം ഇരുപതോളം കമ്പ്യൂട്ടറുകളുണ്ട്. രണ്ട് ലാബുകളിലും ബ്രോഡ്ബാന്റ് ഇന്റർനെറ്റ്

സൗകര്യം ലഭ്യമാണ്.ഹൈസ്കൂൾ,അപ്പർ പ്രൈമറി, ലോവർ പ്രൈമറി, എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കായി ഒരു സ്മാർട്ട് ക്ളാസ്സ്റൂമുമുണ്ട്.

വീരണകാവിന്റെ ചരിത്രം

പ്രകൃതിരമണീയവും ചരിത്രത്തിലെ ചില ഏടുകൾ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതുമായ ഒരു പ്രദേശമാണ് വീരണകാവ് .കേട്ടുകേൾവികളും ചരിത്രവുമായി ഇടകലർന്ന് കിടക്കുന്നതിനാൽ വ്യക്തമായ തെളിവുകളുടെ അഭാവം ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ചരിത്രരചനയിലെ ഒരു വെല്ലുവിളി തന്നെയാണ്. പൂവച്ചൽ പഞ്ചായത്തിന്റെ വികസന രേഖകളും കുറുമുനിയുടെ നാട്ടിൽ എന്ന കിളിയൂർ അജിത്തിന്റെ ചരിത്ര പുസ്തകത്തിന്റെ ഏടുകളിലെ പരാമർശങ്ങളും ചരിത്ര രചനക്ക് സഹായകമാണ്.

2014 ഫെബ്രുവരി 11ന് കാട്ടാക്കട താലൂക്ക് നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ അതിന്റെ ഭാഗമായി തുടർന്നു.

വീരണകാവിന്റെ ഭൂപ്രകൃതി

സംഘകാല തിണകളുടെ ഭാഗമായിരുന്ന ഈ പ്രദേശം ഇന്ന് ഇട നാടിന്റെ ഭാഗമാണ്[1] .ചെറിയ കുന്നുകളും ഉയർന്ന സമതല പ്രദേശവും ലാറ്ററൈറ്റ് മണ്ണും ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രകൃതിയുടെ ഭാഗമാണ്. മാത്രമല്ല മണൽ കലർന്ന പശിമരാശി മണ്ണ്, ചരൽ കലർന്ന മണ്ണ്, എക്കൽ മണ്ണ് തുടങ്ങിയ മണ്ണിനങ്ങളും ഇവിടെ കാണപ്പെടുന്നു. വർഷത്തിൽ ഏകദേശം മൂന്നിലൊന്ന് ദിവസങ്ങളിലും മഴ ലഭിക്കുന്നു 20 ഡിഗ്രി മുതൽ 34 ഡിഗ്രി വരെയാണ് ശരാശരി അന്തരീക്ഷ ഊഷ്മാവ് .ഡിസംബർ മുതൽ ഏപ്രിൽ വരെയുള്ള മാസങ്ങളിലാണ് കൂടുതൽ സൂര്യപ്രകാശം ലഭിക്കുന്നത് എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു വർഷങ്ങളായി കാലാവസ്ഥയിൽ പ്രകടമായ മാറ്റം കാണുന്നുണ്ട്.

അഗസ്ത്യാർകൂടത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന നെയ്യാർ വീരണകാവിന്റെ കിഴക്കേ അതിർത്തിയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നു.

വേണ്ടത്ര തെളിവുകൾ ഇല്ലെങ്കിലും വീരണകാവിന് മഹാ ശിലായുഗവുമായി ബന്ധം ഉണ്ടാകാനാണ് സാധ്യത. പൂവച്ചൽ അടിവാരത്തിൽ മഹാശിലായുഗ സംസ്കാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടം [2]കണ്ടെത്തുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ചരിത്ര ശേഷിപ്പുകൾ ഇന്നും നമുക്ക് അന്യമായി നിലനിൽക്കുന്നു. മൺമറഞ്ഞുപോയ ഒരു സംസ്കൃതിയുടെ ഭാഗമായിരിക്കാം വീരണകാവ് .

വേണാടിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന തക്കലയും അംബാസമുദ്രം പാതയും ഒക്കെ പണ്ടത്തെ കാർഷിക സംസ്കാരത്തിന് ഭാഗമായിരുന്നു. അതിനാൽ തീർച്ചയായും ഈ പ്രദേശവും വാണിജ്യത്തിനു ഉള്ള കച്ചവട സാധനങ്ങൾ എത്തിച്ചിരുന്ന സ്ഥലം ആകാനാണ് സാധ്യത .വേണാട് രാജാവ് വ ശത്രു ഭയത്താൽ അംബാസമുദ്രം പാത അടച്ചതോടെ വീരണകാവിന്റ കാർഷിക അഭിവൃദ്ധി ഇല്ലാതായി കാണണം .ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ അഗസ്ത്യ പട്ടണം കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള പൊതിയൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ അലയൊലികൾ എന്തായാലും ഈ നാടിനെ സ്വാധീനിക്കാതിരിക്കില്ല. ആ സംസ്കാരത്തിൻറെ വ്യക്തമായ സ്വാധീനം ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. പുറനാനൂറ് ,അകനാനൂറ് പോലുള്ള സംഘം കൃതികളിൽ പലതും കാണുന്ന കാട്ടാക്കടയുടെ വിവരണം വീരണകാവിന്റെ പ്രകൃതിയുമായി ചേർന്ന് പോകുന്നുണ്ട്

സ്ഥലനാമചരിത്രം

പോറ്റി രോഗബാധിതനായപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ട് ശാസ്താവിനോട് പറഞ്ഞുവെന്നും തുടർന്ന് ശാസ്താവ് അദ്ദേഹത്തിൻറെ തോളിൽ കയറി വരികയും ചെയ്തു. എന്നാൽ വഴിയിൽ വച്ച് ശാസ്താവ് അപ്രത്യക്ഷനായി. ശാസ്താവ് അടുത്തുള്ള കാവിൽ അപ്രത്യക്ഷനായി.അപ്പോൾ പോറ്റി ശാസ്താവിനെ നോക്കി അമ്പട വീരാ എന്ന് പറഞ്ഞു.അതിനെ തുടർന്ന് സ്ഥലം വീരണകാവ് എന്നറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയെന്നതാണ് പ്രാദേശികമായി പറഞ്ഞുവരുന്ന സ്ഥലനാമചരിത്രം. വീരണകാവിലെ ചുമടുതാങ്ങിയുടെ സാന്നിധ്യവും മൈലക്കരയിലെ വിശ്രമ സങ്കേതവും അനന്തപുരിയും മായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പാതയാണ്. ഈ പാതയിലുള്ള ഏകദേശം സ്ഥലനാമങ്ങൾക്ക് മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുമായുള്ള ബന്ധം വീരണകാവിന്റെ പേരിന് ഹേതുവായി

ആയിരിക്കണം .

മധ്യകാല ചരിത്രം

ഒരു വലിയ ബ്രാഹ്മണ സങ്കേതമായി മാറി. ശിവക്ഷേത്രം, ശാസ്താ ക്ഷേത്രം, ഭഗവതി ക്ഷേത്രം മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിച്ച് വേദപഠനം നടന്നിരുന്നു എന്നത് ഇതിന് തെളിവാണ് ..സാഹിത്യത്തിലെ വീരണകാവ്

പഴയകാല സാഹിത്യമായ ഊട്ടു പാട്ട് എന്നറിയപ്പെടുന്ന തമ്പുരാൻ പാട്ടിൽ കാളിപ്പെണ്ണ് സുഖപ്രസവത്തിന് കാവിലെ അയ്യന് ഒരു കാൽ ചിലങ്ക നേരുന്ന സംഭവം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. മാത്രമല്ല കാര്യസാധ്യത്തിന് ശാസ്താവിന് നേർച്ച നേർന്ന ഒരു കഥ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് .ഈ പരാമർശങ്ങൾ തീർച്ചയായും ചരിത്രപ്രാധാന്യം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണ്

കാർഷികചരിത്രം

നെൽ വയലുകളും തെങ്ങിൻ തോട്ടങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വീരണകാവിന് ഒരു കാർഷികസമൃദ്ധിയുടെ ഭൂതകാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രദേശത്തെ ജല സമൃദ്ധമാക്കി കൊണ്ട് നെയ്യാർ തെക്കുകിഴക്കുഭാഗത്തായി ഒഴുകിയിരുന്ന ആറ്റിൽ നിന്നും ജലം വഹിച്ച കൃഷിയിടങ്ങൾ നനക്കുന്ന തോടുകൾ ഈ പ്രദേശത്തെ നല്ലൊരു കാർഷിക കേന്ദ്രമാക്കി മാറ്റുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നു. ആനാകോടിന്റെ വറ്റിവരണ്ട ഭാഗങ്ങൾ കാർഷികസമൃദ്ധിയുടെ ശേഷിപ്പുകൾ ആണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് ഭാഗം വലതുകര കനാൽ വരുന്നതിനുമുമ്പ് കാർഷികാവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് ഇവിടെ നിന്നുള്ള വെള്ളം പണ്ട് വഴി കൃഷിയിടങ്ങളിൽ എത്തിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ നെയ്യാർ അണക്കെട്ട്[3] വരികയും വലതുകര കനാൽ വഴി ആവശ്യമായ വെള്ളം കൃഷിയിടത്തിൽ എത്തുകയും ചെയ്തതോടെ ബണ്ടുകളുടെ പ്രാധാന്യം നഷ്ടപ്പെടുകയും പതിയെ പെരുംകുളം അവഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു .മുകൾഭാഗത്തുനിന്ന് വരുന്ന മഴവെള്ള സംഭരണ സ്ഥലമായിരുന്ന കുളം അവഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതോടെ ഒരു കാലത്ത് വറ്റിപ്പോയ കാഴ്ച വീരണകാവ് ചരിത്രത്തിലെ ഒരു വേദനാകരമായ നേർകാഴ്ച ആണ്.

ചുമട് പേറുന്ന ചുമടുതാങ്ങി തിരുവിതാംകൂർ രാജഭരണം നിലവിൽ വന്ന സമയത്ത് അതിനെ തലസ്ഥാനമായിരുന്നതക്കല മുതൽ തിരുവനന്തപുരം വരെയുള്ള പ്രദേശത്തെ കച്ചവടക്കാരെ സഹായിക്കാനായി വഴിയമ്പലങ്ങളും ചുമടുതാങ്ങിയും സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു ഇതിന്റെ ഭാഗമായി മൈലക്കര ,ചൂണ്ടുപലക വഴിയമ്പലങ്ങളും വീരണകാവ് ചുമടുതാങ്ങിയും നിർമ്മിച്ചു. കച്ചവട സാധനങ്ങളുമായി വരുന്നവർക്ക് പരസഹായം കൂടാതെ ഈ ചുവടുതാങ്ങി ചുമടിറക്കി വെച്ചശേഷം അടുത്തുള്ള നീരുറവയിൽ നിന്ന് വിശ്രമിച്ച ശേഷം നേരിട്ട് തലയിലേക്ക് ഒറ്റയ്ക്ക് ചുമട് നീക്കി കയറ്റി യാത്ര തുടരാൻ ചുമടുതാങ്ങി സഹായിച്ചിരുന്നു. പ്രകൃതി അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രദേശമാണ് ആണ് . സാംസ്കാരിക പ്രാധാന്യം ഉള്ള നാടാണ്.തകഴി മെമ്മോറിയൽ ഗ്രന്ഥശാല പോലുള്ള സാംസ്കാരിക നിലയങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ നാടിന്റെ നന്മയുടെ പ്രകാശനങ്ങളാണ്.

प्यारी पत्तियाँ

एक छोटे से गांव में एक बूढ़ा आदमी रहता था जिसका नाम था रामु दादा। वह उम्र में बहुत बुजुर्ग थे, लेकिन उनके दिल में जो जीवन था, वह उनकी उम्र से कहीं ज्यादा था। रामु दादा का सबसे बड़ा प्यार था ' पौधे। उन्हें हर तरह के पौधों से बहुत लगाव था, चाहे वे रंग-बिरंगे फूल हों या हरे-भरे पत्तों वाले पेड़।

रामु दादा का एक छोटा सा बगीचा था, जो उनके घर के पिछवाड़े में था। उनका बगीचा हमेशा हरा-भरा रहता था। दिन में कई बार वह अपनी छड़ी के सहारे बगीचे में जाते, अपनी फावड़ा और पानी की बाल्टी लेकर पौधों को पानी देते। उनके चेहरे पर हमेशा एक हल्की सी मुस्कान रहती, जैसे वे अपने पौधों से बातें कर रहे हों।

"तुम सब अच्छे से बढ़ना," रामु दादा अक्सर पौधों से कहते। "तुम्हारी खुशबू से मेरा दिल खुश हो जाता है।"

गांव के बच्चे अक्सर रामु दादा के बगीचे के पास खेलते हुए उन्हें देखते। वे बड़े अचरज से सोचते, "यह बूढ़ा आदमी इतने पौधों से इतना प्यार क्यों करता है?"

एक दिन, रामु दादा की तबियत खराब हो गई। वह बगीचे में जाने में असमर्थ थे, लेकिन उनकी चिंता उनके पौधों के बारे में और भी बढ़ गई। अगले दिन, एक छोटे से लड़के ने देखा कि रामु दादा बगीचे की तरफ बहुत कष्ट से देख रहे थे। लड़का, जिसका नाम मोहन था, उनके पास गया और पूछा, "रामु दादा, क्या हुआ? आप क्यों इतने दुखी हैं?"

रामु दादा ने धीमे से कहा, "पौधे मेरा परिवार हैं, बेटा। जब मैं उनका ख्याल नही रख पाऊं, तो मुझे लगता है जैसे मैं उनसे दूर हो रहा हूँ।"

मोहन ने सोचा और फिर बोला, "रामु दादा, मुझे आपसे कुछ मदद चाहिए। मैं हर दिन आपके पौधों को पानी दूंगा और उनका ध्यान रखूंगा। आप आराम से घर पर रहिए।"

रामु दादा की आँखों में आंसू थे, लेकिन साथ ही उनके चेहरे पर एक संतोष भी था। उन्होंने मोहन का धन्यवाद किया और कहा, "तुम्हारी मदद से, मुझे लगता है जैसे मेरे पौधे फिर से मुस्कुराएंगे।"

आगे के दिनों में, मोहन रामु दादा के पौधों का ध्यान रखने लगा। उसने हर पौधे को बड़े प्यार से पानी दिया, उन्हें साफ किया, और रामु दादा से हर दिन बगीचे के बारे में बातें करता।

कुछ महीने बाद, रामु दादा ठीक हो गए और एक दिन बगीचे में फिर से गए। जब उन्होंने देखा कि पौधे पहले से कहीं ज्यादा हरे-भरे और स्वस्थ हैं, तो उनकी आँखों में खुशी के आंसू थे।

"धन्यवाद, मोहन," रामु दादा ने मुस्कुराते हुए कहा, "तुमने मेरे जीवन को फिर से रंग दिया।"

मोहन ने सिर झुका लिया, "यह तो आपका प्यार है, दादा। आपके पौधे अब मेरे भी दोस्त हैं।"

रामु दादा और मोहन का रिश्ता अब सिर्फ पौधों तक सीमित नही था, बल्कि वे दोनों जीवन के असली अर्थ को समझने लगे थे। यह सिखने की बात थी कि अगर दिल में प्यार हो, तो कोई भी चीज़, चाहे वह एक पौधा हो या इंसान, अपने जीवन को संजीवित कर सकती है।

सूर्यास्त

सूरज ने आकाश से ललचाई नज़रें हटा लीं,
संग ले चला वह अपनी सुनहरी किरणें सभी।
आसमान में फैला रंगों का अजूबा संसार,
सूर्यास्त का यह दृश्य है, अद्भुत और अपार।

नीले आसमान पर लालिमा का जादू छा गया,
संग ले गया सूरज, दिन का हर ख्वाब खो गया।
रंग-बिरंगे बादल बने सैर सपाटे में,
सूरज ने साजे, स्वर्णिम रंगों की माला से।

पश्चिम की ओर, धीरे-धीरे छिपता सूरज,
धरती पर मस्ती छोड, करता संन्यास।
चांद की रात में चुपके से आता है वह,
सपनों में फिर बुनता, नए सवेरा का आकाश।

सूर्यास्त सिखाता है, हर दिन का एक पाठ,
हर अंत के पीछे, होता है एक नई शुरुआत।
धीरज से देखो इसे, हर रंग को समेटो,
सूर्यास्त की ये घड़ी, कुछ और सिखाए और समझाए।

हिंदी साहित्य पर एक संक्षिप्त लेख

हिंदी साहित्य भारतीय संस्कृति और परंपरा का अभिन्न हिस्सा है। यह न केवल भारतीय समाज के सामाजिक, सांस्कृतिक और ऐतिहासिक पहलुओं को उजागर करता है, बल्कि यह भारतीय जीवन के विभिन्न रंगों, भावनाओं, और संघर्षों का भी चित्रण करता है। हिंदी साहित्य का इतिहास बहुत प्राचीन और विविध है, जिसमें कई महत्वपूर्ण प्रवृत्तियाँ, काव्यशैलियाँ और विचारधाराएँ विकसित हुई हैं।

हिंदी साहित्य का प्रारंभ और विकास

हिंदी साहित्य का आरंभ संस्कृत साहित्य से हुआ था, जब भाषा के रूप में प्राकृत और अपभ्रंश का प्रचलन था। मध्यकाल में भक्ति आंदोलन और सूफी संतों के प्रभाव में हिंदी साहित्य ने अपनी विशेष पहचान बनाई। मीरा बाई, सूरदास, तुलसीदास और संत कवी जैसे व्यक्तित्वों ने हिंदी काव्य साहित्य को अत्यधिक समृद्ध किया। तुलसीदास की रामचरितमानस और सूरदास की सूरसागर जैसी काव्यरचनाएँ आज भी हिंदी साहित्य के महानतम काव्यग्रंथ मानी जाती हैं।

हिंदी साहित्य की प्रमुख शैलियाँ

भक्ति काव्य: मध्यकाल में हिंदी साहित्य में भक्ति काव्य का विशेष महत्व था। भक्ति साहित्य में भगवान के प्रति प्रेम और समर्पण का भाव प्रधान था। संत तुलसीदास, सूरदास, रामदास और अन्य भक्त कवियों ने इस काव्यशैली को चरमोत्कर्ष पर पहुँचाया।

रीतिकाव्य: 17वीं और 18वीं शताब्दी में हिंदी साहित्य में रीतिकाव्य का प्रचलन हुआ। रीतिकाव्य में श्रृंगारी भावनाओं, रस, अलंकारों और शृंगारी काव्यशास्त्र का प्रयोग किया जाता था। इस दौर के प्रमुख कवि थे- बिहारी, सूरदास और केशव दास।

आधुनिक हिंदी साहित्य: 19वीं शताब्दी के उत्तरार्ध में हिंदी साहित्य ने एक नया मोड़ लिया। यहाँ पर सामाजिक जागरण, राष्ट्रीयता, और स्वतंत्रता संग्राम से जुड़े विचारों का प्रभाव पड़ा। प्रसिद्ध लेखक जैसे प्रेमचंद, माखनलाल चतुर्वेदी, महादेवी वर्मा, सुमित्रानंदन पंत और पं. नेहरू ने समाज की समस्याओं, भारतीय संस्कृति और आधुनिकता के बीच संतुलन बनाने का प्रयास किया।

हिंदी साहित्य का समकालीन दौर

20वीं शताब्दी के बाद, हिंदी साहित्य में नए आयामों का विकास हुआ। खासकर हिंदी उपन्यास, कहानी, नाटक, और कविता में समाजिक बदलाव, मनोवैज्ञानिक दृष्टिकोण, और व्यक्तित्व के विविध पहलुओं की गहरी समझ मिली। प्रेमचंद की कहानियाँ आज भी सामाजिक यथार्थ को उजागर करती हैं, वहीं नरेन्द्र कोहली, कृष्णा सोबती और शिवानी जैसे लेखकों ने हिंदी उपन्यास और कहानी की शैली में नई धार दी।

आधुनिक कविता में मुक्तक और छंदमुक्त कविता की प्रवृत्ति बढ़ी है। कवि जैसे बालेन्दु शेखर, कविता

वाचक्नवी, और सर्वेश्वर दयाल सक्सेना ने हिंदी कविता में प्रयोग किए और नई दिशा दी।

निष्कर्ष

हिंदी साहित्य न केवल एक भाषा का साहित्य है, बल्कि यह भारतीय समाज, संस्कृति, और जीवन की गहरी समझ को व्यक्त करता है। इसका विकास समय-समय पर समाज के बदलते हुए रुझानों और विचारधाराओं से प्रभावित रहा है। चाहे वह भक्तिकाव्य का दौर हो, रीतिकाव्य की नक्काशी हो या फिर आधुनिक साहित्य के गहरे विचार ‘ हिंदी साहित्य में हर युग में कुछ नया और कुछ विशेष रहा है। आने वाले समय में हिंदी साहित्य और भी विविध और समृद्ध होगा, क्योंकि यह हमेशा समाज के हर पहलू को व्यक्त करता रहेगा।

प्रेमचंद की कविताओं की आलोचना

मुंशी प्रेमचंद (1880-1936) हिंदी साहित्य के महान लेखक और कवी थे, जिन्हें मुख्य रूप से उनके उपन्यासों और कहानियों के लिए जाना जाता है। हालांकि उनकी कविताएँ भी साहित्यिक जगत में महत्वपूर्ण मानी जाती हैं, लेकिन उनका कवि रूप अधिक चर्चित नहीं हुआ। प्रेमचंद की कविताएँ मुख्य रूप से सामाजिक चेतना, मानवता, और राष्ट्रीयता के प्रति उनके गहरे लगाव को दर्शाती हैं। उनके काव्य-लेखन में उस समय के सामाजिक और राजनीतिक हालात की गहरी छाप दिखाई देती है, जो उनकी कहानियों में भी देखने को मिलती है। उनके काव्य-लेखन की आलोचना करते हुए कई दृष्टिकोणों से विचार किया जा सकता है।

1. सामाजिक और राष्ट्रीय दृष्टिकोण

प्रेमचंद की कविताएँ उस समय के सामाजिक और राजनीतिक संघर्षों से गहरी जुड़ी हुई हैं। उनकी कविताएँ आम आदमी की समस्याओं, कष्टों और असमानताओं पर केंद्रित रहती हैं। वे भारतीय समाज के विभिन्न वर्गों की पीड़ा, विशेषकर किसानों और श्रमिकों की दुखभरी स्थिति को उजागर करते हैं। उनकी कविताएँ भारतीय स्वतंत्रता संग्राम, राष्ट्रवाद, और सामाजिक बदलाव के विचारों को प्रकट करती हैं।

हालांकि, उनके काव्य में यह समाजवाद और राष्ट्रीयता की भावना स्पष्ट रूप से दिखती है, लेकिन इन कविताओं में साहित्यिक गहराई और प्रतीकात्मकता की कमी भी दिखाई देती है। वे अक्सर सीधे-सादे और सरल शब्दों में अपने विचार व्यक्त करते हैं, जो कभी-कभी उनकी कविताओं को उबाऊ और भव्यता से रहित बना देता है।

2. साहित्यिक गहराई और शिल्प की कमी

प्रेमचंद की कविताओं की एक प्रमुख आलोचना यह है कि उनकी काव्य-शैली में साहित्यिक गहराई और शिल्प की कमी है। उनके कवि रूप में काव्यशास्त्र और अलंकारों का अभाव साफ नजर आता है। वे अधिकतर सरल और सामान्य भाषा में अपनी भावनाओं को व्यक्त करते थे, जिससे उनकी कविताएँ आम जनता तक पहुँचती थीं, लेकिन यह शैली काव्यशास्त्र के मानकों के मुकाबले कमजोर मानी जाती है। उनकी कविताओं में लय, छंद, और अलंकारों का इस्तेमाल कम देखने को मिलता है, जिससे उनकी काव्यशैली में कोई विशिष्टता नहीं बन पाती।

3. भावनात्मक प्रभाव और प्रेरणा

जहां एक ओर प्रेमचंद की कविताओं में सामाजिक जागरूकता और देशभक्ति की भावना प्रमुख है, वही दूसरी ओर उनके काव्य में गहरी भावनात्मकता की कमी भी देखी जाती है। उनकी कविताएँ अधिकतर समाजिक और राजनीतिक मुद्दों को उजागर करने में ही सिमट कर रह जाती हैं। इस कारण उनकी कविताओं में वह सूक्ष्मता और व्यक्तिगत गहराई नहीं मिलती जो महान कवियों की काव्य-रचनाओं में पाई जाती है। वे कभी-कभी अपने विचारों को इतने स्पष्ट रूप से व्यक्त कर देते हैं कि कवि का व्यक्तिगत रूप या उसकी आंतरिक भावनाएँ कहीं खो जाती हैं।

4. कविता और कहानी के बीच का अंतर

प्रेमचंद की साहित्यिक पहचान मुख्य रूप से उनके उपन्यासों और कहानियों के लिए थी। उनके कथा साहित्य में वे गहरे मनोवैज्ञानिक विश्लेषण और पात्रों की जटिलता को दर्शाते थे, जबकि उनकी कविताओं में यह गहराई और जटिलता नहीं दिखाई देती। उनकी कविताएँ अधिकतर सीधे और सरल विचारों पर आधारित होती हैं, जो किसी गहरी मनोवैज्ञानिक या दार्शनिक विमर्श को न प्रस्तु कर पाती हैं, न ही किसी साहित्यिक सृजनात्मकता को।

5. सामाजिक आलोचना और उद्देश्य

प्रेमचंद की कविताओं का उद्देश्य समाज की गहरी समस्याओं को उजागर करना था। वे

उन कवियों में से थे जिन्होंने अपनी कविताओं के माध्यम से सामाजिक सुधार और जागरूकता का संदेश देने की कोशिश की। उनका प्रमुख उद्देश्य था भारतीय समाज की नासमझी और रूढ़िवादी परंपराओं को चुनौती देना। उनकी कविताओं में इस उद्देश्य को स्पष्ट रूप से देखा जा सकता है, परंतु कभी-कभी उनके संदेश इतने सीधे और साधारण होते थे कि उनका प्रभाव उतना गहरा नहीं हो पाता था।
निष्कर्ष

कुल मिलाकर, प्रेमचंद की कविताएँ उनके कथा साहित्य की तुलना में कहीं अधिक साधारण और सीमित हैं। हालांकि, उनका काव्य लेखन सामाजिक जागरूकता और राष्ट्रीयता से भरपूर था, लेकिन वह शिल्प, साहित्यिक गहराई, और भावनात्मक विविधता में अन्य महान कवियों से पिछड़ता है। फिर भी, प्रेमचंद के साहित्यिक योगदान को नकारा नहीं जा सकता, क्योंकि उनके विचार और उद्देश्य आज भी समाज और साहित्य में प्रासंगिक हैं।

कबीरदास (1440-1518) हिंदी साहित्य के महान संत कवि थे, जिनकी रचनाएँ न केवल साहित्यिक दृष्टि से महत्वपूर्ण हैं, बल्कि धार्मिक और सामाजिक सुधार के संदर्भ में भी अत्यधिक प्रभावशाली हैं। उनकी कविताएँ, जो मुख्य रूप से दोहों और शब्दों के रूप में होती थीं, गहरी आत्मिक समझ और ब्रह्मा के प्रति प्रेम से भरी होती थीं। कबीर की कविताओं में जीवन की सच्चाइयाँ, मानवता, और समाजिक असमानताओं के खिलाफ एक प्रबल प्रतिकार झलकता है। उनकी रचनाओं की सराहना करते हुए हम कई दृष्टिकोणों से विचार कर सकते हैं।

1. अद्भुत गहराई और आध्यात्मिकता

कबीरदास की कविताएँ पूरी तरह से आध्यात्मिकता और आत्मज्ञान की दिशा में मार्गदर्शन करती हैं। उन्होंने धर्म, पूजा-पाठ और अनुष्ठानों की बजाय सच्चे आत्मिक अनुभव को महत्वपूर्ण माना। कबीर का विश्वास था कि भगवान हर जगह मौजूद है, और हर व्यक्ति में वही परमात्मा निवास करता है। उनकी कविता में "राम" और "हरी" जैसे शब्दों का प्रयोग होता है, जो सच्चे आत्मा की खोज के प्रतीक हैं। कबीरदास की कविताएँ एक दिव्य प्रेम और सच्चे आत्मज्ञान के मार्ग को उद्घाटित करती हैं, जिससे हर व्यक्ति को अपने भीतर की सच्चाई जानने का अवसर मिलता है।

2. सामाजिक समता और धर्म का विरोध

कबीरदास ने समाज की जातिवाद, धार्मिक भेदभाव, और पाखंड के खिलाफ खुलकर आवाज उठाई। उनकी कविताएँ उन समय की सामाजिक और धार्मिक धारा से भिन्न थीं। उन्होंने हिन्दू-मुस्लिम के बीच की दीवार को तोड़ते हुए, सबको एकता और मानवता का संदेश दिया। "मस्जिद को जोरिन, मंदिर को शंकर" जैसी कविताएँ इस बात का प्रमाण हैं कि कबीर ने धर्म के नाम पर हो रहे भेदभाव का विरोध किया और सच्चे भगवान की भक्ति को ही सर्वोत्तम माना।

कबीर का कहना था कि, "जोरा जाति नहीं, मनुष्य का नाम।" यह पंक्ति यह स्पष्ट करती है कि मनुष्य के लिए सबसे महत्वपूर्ण उसकी मानवता है, न कि उसका धर्म, जाति, या लिंग। कबीर की कविताएँ समाज में समता, भाईचारे और सौहार्द्र का संदेश देती हैं।

3. सरलता और सटीकता में गहरी सूझबूझ

कबीर की कविताएँ सरल और सीधी भाषा में होती हैं, जो सीधे दिल को छूती हैं। उनके दोहे और कविताएँ इतने सटीक होते थे कि उनकी बातों को कोई भी आसानी से समझ सकता था। एक-एक शब्द में गहरी आत्मिक समझ छिपी होती थी। उदाहरण के लिए:

"बुरा जो देखन मैं चला, बुरा न मिलया कोय,
जो मन का होय तो तेरा, बुरा क्या होय।"

यह दोहा एक गहरी दार्शनिकता को व्यक्त करता है, जिसमें कबीर ने बताया कि जो बाहर दिखता है, वह हमेशा सच नहीं होता। असली सत्य तो हमारे भीतर ही है, और वह हमें अपने मन की शांति और सच्चाई से ही प्राप्त होता है।

4. कविता के रूप में सशक्त संदेश

कबीरदास की कविताएँ केवल साहित्यिक काव्य नहीं हैं, बल्कि वे जीवन के सशक्त संदेश देती हैं। उनका कवि रूप सामाजिक और मानसिक जागरूकता को प्रेरित करने वाला था। उन्होंने अपनी कविताओं के माध्यम से न केवल धार्मिक पाखंड और विडंबनाओं की आलोचना की, बल्कि उन्होंने जीवन के वास्तविक उद्देश्य और आत्म-साक्षात्कार की ओर भी लोगों को प्रेरित किया। उनकी कविताओं में न केवल बौद्धिक शिक्षाएँ थीं, बल्कि वे मानवता और सच्चे प्रेम के प्रतीक भी थीं।

5. आध्यात्मिक अनुभव का सरल और सटीक चित्रण

कबीर के गीतों और दोहों में एक अद्वितीय आध्यात्मिकता दिखाई देती है। उनके भीतर की गहरी अनुभूति और आत्मसाक्षात्कार को उन्होंने इतनी सरलता से व्यक्त किया कि कोई भी व्यक्ति अपनी निजी जिज्ञासा और खोज को उसमें देख सकता था। उनके शब्द न केवल विचारों को जागृत करते थे, बल्कि एक ऐसा आंतरिक सुख

प्रदान करते थे, जो केवल अनुभव किया जा सकता था।
निष्कर्ष

कबीरदास की कविताएँ हर समय और हर समाज में प्रासंगिक रहेंगी, क्योंकि वे मानवीय भावनाओं, सामाजिक सुधारों और आत्मिक सत्य की ओर एक सशक्त मार्गदर्शन देती हैं। उनकी कविताएँ हमें यह सिखाती हैं कि धर्म, जाति और बाहरी आडंबरों से कहीं अधिक महत्वपूर्ण है आत्मा का सत्य, प्रेम और मानवता। कबीर का यह संदेश आज भी हमारे लिए उतना ही मूल्यवान है जितना वह पहले था। उनके शब्दों में गहरी सत्यता और जीवन का अद्भुत दर्शन छिपा है, जो हमें सच्चे आत्म-साक्षात्कार की ओर प्रेरित करता है।

ഗവൺമെന്റ് വി. എച്ച്. എസ്. എസ്. വീരണകാവ്,
തിരുവനന്തപുരം
അവാർഡ്